

Beck Tamás

Prédaállat

Zuhog az eső, közben a horizont fölött süt a Nap. Errefelé azt mondják ilyenkor: veri az ördög a feleségét. Lajos a sürgősségi osztály bejáratának eresze alól kilépve a szivárvány alá áll, hogy a zápor lemosdassa arcát. Homlokán a szaporodó ráncok mélyedéseiben megül az esővíz. Savós színű szemei körül a szarkalábak is felfognak egy-egy cseppnyit. Halántéka dobol, majd megőrül a koffeinért. Remegő ujjai önálló életre kelve gyűrögetik a vízhatlan tasakba csúsztatott zárójelentést. Könyökhajlatában a szűrés kékeslila helye csak most, a baj elmúltával kezd sajogni. Lajos a hajnaltájt vénáiba diktált glükózoldattól élénk, figyelmét ide-oda terelgeti a körülötte hömpölygő betegforgalom. Hamuszín arcok néhány emeleti kórterem ablakában. A főépület előterében megbúvó újságosnál hírekre éhes lábadozók tolonganak, koszfoltos köntösük szegélye a mozaikmintás csempepadlót söpri. A büfé pultjára helyezett celofánzott szendvicseken elpusztíthatatlan legyek pihennek, apró izeltlábaikat mókásan dörzsölik egymáshoz. Az eszpresszógép látványa megbabonázza a kórházudvarról leskelődő Lajost, mintha sóvár női tekintet érné odabentről. Az égi csatornák amúgy is elapadtak, a mélykék mennybolt elővakodik a tépett kumuluszok mögül.

Elébe vág a pultos kérdésének, amikor amaz odateszi elé a fekete lével teli műanyag poharat, hozzá a kristálycukrot stanicliban. Csak bankkártyával tud fizetni. Most nincs ezzel semmi gond, de éjjel kis híján elpatkolt amiatt, hogy nem volt nála aprópénz. Veszett, dühöngő éhség tört Lajosra a kihalt bekötőutakon suhanó autóban, s ezúttal hiába kereste a Sport szeletet a kesztyűtartóban. Neje elfelejtette odakészíteni, talán mert tegnap csúnyán összekaptak a családi költségvetésen vagy a gyerekek nevelésén. Ki tudja észben tartani az okot ilyenkor? Tulajdonképpen azért pattant be estefelé kabriójába a férfi, hogy kiszellőztesse magából a bosszúságot. Az agglomerációba érve támadt az az érzése, hogy magába tudná tölteni az egész mindenséget. Vissza kellett fordulnia. Amikor begurult az első külvárosi benzinkútra, már összekeverte a kuplungot a gázpedállal. A shopban táblacsokoládét vett magához, bankkártyája PIN-kódját azonban nem tudta beütni fizetéskor a készülékbe. Elmagyarázta volna a hűledező eladónak, hogy mindjárt bekómál, mert leesett a cukra, de egyetlen épkezláb mondatot sem sikerült összetákolnia. Tudatzavara láttán a beijedt alkalmazottak tanakodni kezdtek. Egyikük azon a véleményen volt, hogy Lajos részeg, s azt javasolta, egyszerűen dobják ki az üzletből. A másik szerencsére gyanakvóbb fajtának bizonyult, mobiltelefonján az az módon feltárcsázta a mentők számát.

Lajos élvezi a közép-amerikai ültetvényekről származó, illegális gyermekmunkával szüretelt kávébabok örleményének zamatát, körülötte a betegáradat olyan, mint hullámfürdőben az ide-oda lóduló víztömeg. Olykor kiszúr a sokaságban egy-egy párocskát. Az összetartozó nők és férfiak egymáshoz vannak öltözve, mintha még az arcvonásaikkal is ugyanazt a csillagképet mintáznák. Ha egy fehérköpenyes fiatalember évődik egy csajjal, annak is egészen biztosan sztetoszkóp pihen meztelen nyaka körül. Ma már ismeretlen fogalom a heterogámia. Lajos apja bezzeg csavarokat esztergált egy fémipari üzemben akkortájt is, amikor belógott a végzős külkeresek

bulijára. Kenőolajszagú kezelábasban kérte fel táncolni azt a kiskosztümös szőkét, akinek imponált a jóképű melós magabiztossága. Nem számított ez egyedi esetnek a hetvenes években. Az istenadta népen élőködő rezsim csúcsára állított piramisként képzelte el a társadalmat, s a szellemi arisztokrácia spontán eltűnésének reményében kifejezetten szorgalmazta a vegyes házasságokat. De Lajos szülei is ébredezni kezdtek ebből a hagymázos utópiából, amint imádott csemetéjük kamaszodásnak indult. A mutter elviselhetetlenül prosztónak ítélte serdülő fia modorát, örege viszont szívós igyekezettel próbálta kigyomláni a pubiból az értelmiségi allűröket. Aztán Lajos pályaválasztása töréspontnak bizonyult közöttük, de közös megegyezéssel intettek búcsút egymásnak.

A megritkult embertömegben ismerős arcokat keresgélni magányos időtöltés, akár a pasziánsz. Lajos forgatja kezében a kiürült kávéspoharat, és nagyon nem akaródzik neki felhívni élete párját. Az asszony bizonyára síkideg, a férfi mintha máris hallaná szemrehányó szavait. Miért titkolta előle eddig, hogy cukorbeteg? Ezt nem értette a sürgősségi osztály főorvosa se. Tartott volna a doktornőnek Lajos kiselőadást viselkedéstudományból? Azt minden etológus tudja, hogy a prédaállatok gyengeségeiket eltitkolják a külvilág elől. Márpedig Lajosba beléivódott az üldözöttség érzése még surján legénykorában, hiszen atya is, anyja is kéretlenül próbálta a maga képére formálni őt.

Amikor felocsúdik gondolataiból, megállapítja, hogy a kórház homlokzata előtt északias szél szárogatja a megyeszékhely főutcájának záportól fénylő aszfaltját. Lajos elképzeli, amint kabriójával begurul a villanegyed közepén található háromszintes házuk udvarára, amely egy régi temető helyén terül el, s ebédhez ülnek feleségével, mintha mi sem történt volna. Beszédes csönd feszül majd közöttük pattanásig, az elviselhetetlenség határát súroló hallgatás. És mégis másféle, ennél is feszítőbb nesztelenség fogadná Lajost odahaza, ha magányosan pergetné napjait.

